

© La Casa de Carlota

Katharsis 2024

observació – escolta – reconeixement – judici

Steven Cohen | Gaston Core | Julian Hetzel |
Neus Masdeu | Cie. Susie Wang | Las
Huecas | Losinformalls

11/01 - 20/01/24

Montjuïc

liure

TEMPORADA 23/24

Sobre Katharsis → 3

Sobre la 5a edició → 4

Parlant amb Georgina Oliva → 5

Programació → 7

Steven Cohen / Boudoir 7

Gaston Core / Abans que caigui la nit 13

Cie. Susie Wang / Burnt Toast 18

Julian Hetzel / Mount Average 24

Losinformalls / Algo habrá que hacer 29

Las Huecas / Aquelles que no han de morir 34

Neus Masdeu / Seitons Masdeu Hola i Adeu 40

Sala de premsa → 44

Katharsis neix l'any 2020 amb la voluntat de qüestionar com fem i experimentem el teatre.

Amb la presència d'artistes locals i internacionals, aquesta programació especial del Lliure que s'ofereix durant dues setmanes el mes de gener es proposa ampliar els marges del teatre per trencar amb la seva definició més convencional.

Enguany arribem a la cinquena edició.

Sobre la cinquena edició

2020 Susanne Kennedy / Lolo&Sozaku / Julia Mariscal / Olivier de Sagazan / Sarah Vanhee / Marc Villanueva Mir / 4Elementos / Relax and Free / Dream terraza / Free stars Battle / Riper Battle **2021** COVID / David Espinosa / Eina Idea / Núria Guiu Sagarra / Alexandra Laudo / Agost Produccions / Martina Tosticarelli **2022** Més COVID / El Arabesco / Grada Kilomba / Jaha Koo / Leja Jurišić / Marko Mandić / Ramona Nagabczyńska de Barbaro **2023** El Conde de Torrefiel / Laia Fabre i Thomas Kasebacher / Stéphane Gladzowski / Markus Örhñ / Marga Socias / Dries Verhoeven **Amb la participació especial de** Davide Carnevali / Cecila Colacrai / Stefan Kaegi / Gabriela Carrizo / Romeo Castellucci / Roberto Fratini / Germans Colombo (Xemei) / Joseba Cruz / Maria Prats / Albert Serra

I amb Steven Cohen, Gaston Core, Julian Hetzel, Neus Masdeu, Susie Wang, Las Huecas i Los Informalls, Katharsis arriba al cinquè any, alhora que el programa artístic que va començar al 2019.

Culminarem el període seguint la fórmula habitual, convidant a parts iguals artistes nacionals i internacionals, alguns de consagrats i d'altres que comencen. En el seu conjunt, gent que ha fet de les arts escèniques un espai on representar el món per posar en dubte el pensament hegemònic, les convencions establertes i especialment els dogmatismes envers les arts escèniques. En aquest sentit, Katharsis ha estat un viatge emprès des d'una pregunta tan complexa com simple; Què es teatre? Un programa que sempre ha defensat que l'experiència, sense condicionants, parli per ella mateixa.

Georgina Oliva

INFO WEB

www.teatrelliure.com/ca/espectacles-katharsis-23-24

ENTREVISTA**Parlant amb****Georgina Oliva**

Directora de programació i continguts
del Teatre Lliure

Què tenen en comú les set propostes que formen la cinquena edició de Katharsis?

En veritat, tot i res. *Tot* perquè amb aquesta programació especial sempre hem defensat presentar propostes i artistes que se surten de la norma ja sigui perquè la procedència dels artistes no és exactament escènica (però la voluntat amb què s'ha fet la peça sí) o perquè sent-ho no volen participar d'una definició de teatre acceptada per la majoria. Això seria el que conjuga i posa en comú aquests artistes i les seves obres, tot creant una frase que *descriu* els marges del teatre actualment.

I *res* perquè veiem propostes molt diferents, ja sigui perquè algunes són instal·latives, altres escèniques, però amb un sentit de l'humor poc habitual, d'altres on anirem a menjar o bé qui treballa amb gent no professional. Això respon al fet que sempre hem cercat propostes amb imaginariis dispars, poc usuals i de diversa procedència.

Què destacaries de cadascuna de les propostes?

De *Boudoir*... Cal conèixer a Steven Cohen sigui amb aquesta proposta o una altra. Tal com es defineix ell mateix "la seva obra treu a la llum allò que es troba als marges de la societat, començant per la seva pròpia identitat com a home gai, jueu, blanc i sud-africà". I, de fet la idea de *marge, marginal* ha acompanyat sempre Katharsis. És un exemple d'artista que viu al marge de tot, i allà ha creat el seu propi espai.

De *Burnt Toast*... Tenen una manera de fer molt desconcertant; pel seu sentit de l'humor, per l'estètica de pel·lícula d'horror, però sobretot per una poètica única que barreja tot això. És una companyia noruega i no és usual trobar propostes d'allà. Van estar al FIND de Berlín.

Abans que caigui la nit... Cal donar suport als artistes residents a Barcelona i Gaston Core és un exemple. A més ens proposa una peça que treballa els clàssics com hem anat fent aquesta temporada 23/24, i convoca a un públic que ja vam tenir a la Batalla de Gallos de la primera edició, cosa que per nosaltres era molt important retrobar. A més treballa amb Eskarnia, que no crec que deixi indiferent especialment als qui no la coneixen.

***Mount Average*...** Julian Hetzel també havia de passa per Barcelona en algun moment. Ha estat en diversos festivals contemporanis d'Europa i s'ha guanyat un espai com a artista compromès artística i políticament parlant. *Mount Average* especialment, ens parla de com creem el feixisme entre tots, un tema que cal anar posant sobre la taula de tant en tant, no només per no oblidar d'on venim sinó per no obviar on podríem acabar.

***Algo habrá que hacer*...** No tenen vergonya, però es fan preguntes. Recuperen l'atreviment de la performance que ja vam veure als 90 i 2000 però amb una perspectiva evidentment més contemporània. No deixen tranquil al públic i el joc per ells és fonamental.

***Aquelles que no han de morir*...** Continuant amb el suport als artistes locals, Las Huecas en aquest cas venen amb una peça que ja ha girat més, però arribar al Lliure amb ella és un salt que crec mereixien. A més el tema que toquen, com gestionem la mort des del capitalisme, ens implica seriosament com a societat.

***Seitons Masdeu*...** Rescata una història familiar des d'un punt de vista poc convencional, podria ser teatre document, però en canvi serà un tast de seitons. La

Neus té un imaginari i un sentit de l'humor molt propis.

La programació està pensada en forma de recorregut, per poder veure totes les propostes?

El recorregut no està pensat des d'un punt de vista temàtic o formal, és més aviat la idea de poder facilitar a l'espectador veure més d'una proposta en un dia. Tenir una experiència teatral més de festival i no tan aïllada.

Quina valoració fas dels cinc anys de Katharsis?

No sé si tinc encara la distància per valorar-ho. Però hem barrejat la idea del que hauria de tenir un teatre públic (tocar moltes tecles d'un mateix piano), amb el que vam viure fa uns anys i volíem recuperar (com els Radicals Lliure) i amb el que ara mateix creiem que s'ha de conèixer de les arts escèniques del segle XXI. Hem tingut dubtes, però la intuïció i les ganes d'aportar coses que no s'hagin vist abans o que havent-se vist no s'han instal·lat prou a Barcelona, ha estat la fórmula a seguir. Sempre convivint artistes locals i internacionals i sempre intentant redefinint la idea de catarsi que tant es vincula amb les arts escèniques. Un teatre *marginal*, per petit que sigui el seu espai, cal que tingui representació en un teatre públic. Si em paro a pensar en els artistes que hem acabat sumant em sembla un paisatge molt divers i especialment irreverent. No hem pogut crear una nova casa per alguns artistes, però ha estat un port on parar i, com a mínim, conèixer món.

Aquesta és l'última edició de Katharsis que has programat. Hi ha alguna proposta que t'hauria agradat portar i t'ha quedat pendent?

Crec que hi ha grans artistes que cal encara descobrir a l'Europa central i de l'est. Hi ha un imaginari allà que no coneixem prou, paradoxalment, compartim amb aquella part d'Europa tota una tradició teatral, però en canvi, allà estan prenent més riscos.

© John Hogg

Boudoir creació Steven Cohen

11/01 - 13/01/24**Montjuïc. Sala Fabià Puigserver (escenari)**

En aquest nou treball, l'artista i coreògraf sud-africà instal·lat a França Steven Cohen rep al públic al seu tocador. Si fins ara els seus espectacles han consistit en exposar-se o fins i tot sobreexposar-se, tant a l'escenari com en espais públics, aquesta vegada serà en un espai íntim i reservat alhora. El tocador és tradicionalment una habitació, dins d'una casa burgesa, reservada a les converses femenines, entre la sala d'estar i el dormitori, el reflex invertit de l'esfera predominantment masculina dels espais públics i socials.

Aquesta instal·lació performativa és la culminació dels treballs de Cohen, performer i artista visual nascut el 1962. Cada element allotja fragments de records provinents d'una passada vida col·lectiva (sociabilitats burgeses, artilugis i disfresses, relíquies de la religió i la guerra, trofeus que celebren el domini de l'home sobre la natura, els animals o els cossos i cultures llunyanes...). Mitjançant el collage o la convergència de records contradictoris, els objectes, el mobiliari i el vestuari generen formes híbrides i metamòrfiques.

MÉS INFOwww.teatrelliure.com/ca/katharsis2024-boudoir

En paraules del creador

Encotillar els cossos, comprimir-los. Reunir fragments d'animals de peluix, accessoris paralitzants, objectes de vestuari. Cossos protètics per a éssers compostos. Portar el pes mort. Recolzar els vius. Restringir i redefinir el moviment, impedir i dificultar la dansa (...) Dibuixar els contraris, els vius amb els morts, allò humà amb allò animal, el femení amb el masculí. Explorar les ambigüitats entre allò brut i allò sublim, allò sagrat i allò profà, la dolçor i la crueltat. Enfrontar-se a les paradoxes. Superar el pes dels cadàvers. Buscar un llenguatge brutal, groller i elegant.

Steven Cohen

ENTREVISTA**Parlant amb
Steven Cohen****Entrevista d'Eric Vautrin, juny 2022****Quin és el punt de partida amb *Boudoir*?**

Exposaré el que he recollit alliberant el que s'ha acumulat al meu interior en forma d'una instal·lació/performance. *Boudoir* és una col·lecció, en tots els sentits de la paraula: un lèxic, un saló, una exposició, una suma d'elements dispersos que formen un tot autònom, una empresa privada que convida estranys, una instal·lació/performance. Una empresa privada que acull estrany, una autobiografia també. Finalment, és una apoteosi del que jo, el que he fet i continuo creant, en el sentit d'una convergència dels diferents aspectes del meu treball a l'àmbit de la performance, l'acció pública i l'art. Del meu treball de performance, acció pública i belles arts.

És també una manera de mirar enrere el que has viscut o creat?

Fer 60 anys aquest any és un punt d'inflexió per a mi. Accepto que no són els millors dies de la meua vida, però són els meus únics dies, i estic agraït per això. Però és cert que cadascuna de les meves obres és el producte de l'acumulació, de la sedimentació d'experiències viscudes o heretades- en particular, l'experiència de ser alhora discriminat i discriminador. Jo jueu, això no sionista. No puc evitar ser blanc, però puc intentar no actuar com un blanc -allò que a Sud-àfrica, d'on vinc, té cert sentit – tanmateix, també a França, on visc. Soc queer perquè rebutjo una identitat gai assimilacionista. M'han enganxat unes quantes vegades per ser qui soc, però no em deixo abatre per això. El meu treball tracta d'aquestes oposicions que no són oposicions, que són experiències i probablement també altres coses... El meu *boudoir* ple de la meua biografia i el meu treball passat, però no és la meua vida. És estrany, queer – que és a dir, el que existeix, però no es deixa identificar, assignar, classificar, contenir en l'ordre dels discursos, de la història, de les opressions. Ni

tan sols sé si *Boudoir* és una performance, una instal·lació o una altra cosa.

Creus en l'art dissident?

Crec que dissentir és legítim i està justificat, que demostra interès i compromís. La dissidència és compatible amb la lleialtat. M'interessa l'oposició quan condueix a un diàleg significatiu que pot ser una llavor pel desenvolupament social. Crec que la crítica pot ser un compromís amb un canvi positiu i, per mi, *Boudoir* és un intent de millorar les condicions del món el que vivim. "Els artistes arriben a zones molt allunyades de l'abast dels polítics" va escriure Nelson Mandela. També vull que l'obra sigui verdaderament queer i fabulós, amb un indecent quocient de bellesa. Tenir fe en el que faig és la clau de la porta gran del "jo", així com la meua via de fugida de la presó i de la comparació i de la competència. Però també existeix sempre la possibilitat del fracàs exquisit. No em sorprendria que *Boudoir* adoptes la forma d'un conte de fades en el que la bruixa acaba al forn.

La premsa n'ha dit...

Amb absoluta excentricitat i sinceritat, una papallona *baudelairiana* brillant en les pitjors tenebres, Steven Cohen pot permetre's volar lleuger enmig dels temes històrics més pesats: la Xoà, la segregació racial, la matança d'animals... Aquesta nova peça es viu en dues parts. La primera, cinematogràfica, posa en escena a l'intèrpret d'alabastre en contextos tan diferents com un magatzem ple d'animals taxidèrmies, el camp de concentració de Struthof a Alsàcia o el cementiri jueu de Johannesburg, on visita la tomba de la seva mare. En aquests entorns carregats de simbolisme, Steven Cohen porta la seva silueta de ballarina de gènere neutre: una criatura apesarada, absorta en una pràctica que gairebé seria religiosa, si no li pertanyés només a ell. Fins i tot quan desplega les paraules "MACHT", "ARBEIT" i "FREI" enmig de tombes jueves, l'intèrpret no suscita tant una denúncia escandalosa com una espècie d'observació suavitzada per un fatalisme la font del qual desconeix... La segona part és el *Boudoir* pròpiament dit. Un espai on els mobles Art déco i les llaminadures es tracten amb una girafa de peluix o un despertador amb la imatge d'Adolf Hitler. L'artista irromp en aquest espai íntim, deambulant com una aparició enmig del públic atònit, que a poc a poc pren consciència de la seva estranya realitat, de la seva mirada escrutadora però no severa. L'intèrpret, enfilat en globus inversemblants, porta en el seu caminar insegur una espècie de bondat diabòlica i una gravetat suau. "A la recerca d'un llenguatge brutal, maldestre i elegant", com ell mateix diu. Els oposats es creuen en aquest coreògraf de paradoxes, aquest advertiment viu."

Boris Senff, L'horrible douceur des yeux de Steven Cohen, 24 Heures, 10/11/22

El seu tocador és el teu somni. Steven Cohen és únic, mestís i indistingible, és a dir, irreductible. Aquesta és la seva bellesa, la seva noblesa. L'artista sud-africà, jueu i queer, com ell mateix es defineix, et rep en el que sembla un gabinet de curiositats. En el Théâtre de Vidy, un se sent distingit per aquest enigmàtic amfitrió, aquí acariciat per una girafa, allà encantat per un tocador amb dos canelobres, allà de nou sorprès per un retrat d'Adolf Hitler, delectat per una aranya de saló de ball, animat per aquestes mil i una relíquies que són les mil i una nits d'un rodamon solitari. El seu viatge zigzagueja durant el segle XX de les seves penes per abraçar, sense ombra d'amargor, el segle XXI. El pas del poeta. Aquest és el tema de *Boudoir*, un espectacle de tot just una hora que combina cinema, performance i tracte amb ànimes errants. (...) *Boudoir* és el gresol d'un malson que és la nostra herència. No obstant això, Steven Cohen traça un camí que és una possible salvació. Cus la seva túnica, mil vides fràgils que formen una humanitat làbil. Li dona carn, és el seu luxe. Quan desapareix, un té la sensació d'haver estat somiant. En realitat, formaves part del seu somni.

Alexandre Demidoff, Steven Cohen ou le théâtre fabuleux d'un mage, Le Temps, 11/11/22

BIOGRAFIA**Steven Cohen****creador**

Steven Cohen neix el 1962 a Sud Àfrica i actualment viu a França. Intèrpret, coreògraf i artista visual ha orquestrat diverses intervencions en espais públics, galeries d'art i teatres. El seu treball treu a la llum el que en els marges de la societat, comencen per la seva pròpia identitat com homosexual, jueu, blanc i sud-africà. Lluny de ser narcisista, la posada en escena del seu cos està influïda per la seva pròpia història i constitueix un mitjà per explorar els defectes i la gràcia de la humanitat. El seu maquillatge ultra sofisticat és tan elegant com sorprenent. L'excèntric vestuari, intens i eteri alhora, manlleva del món de luxe i elegància, de rituals arcaics, d'un passat burgès o colonial així com de diverses inspiracions queer Revelen més del que oculten i restringeixen el cos i el moviment, com per marcar simultàniament el pes del món i la força restrictiva que exerceixen els diferents poders exerceixes sobre el cos. També són per sobre de tot, muntatge o collages creats amb el propi cos, que el transformaran en quimeres o éssers híbrids d'identitat incerta, múltiple i fluida. D'aquesta manera Steven Cohen es vesteix o més aviat fa una metamorfosi en criatures tant desconcertants com acolorides. En l'investigar intervencions a l'escenari o en espais públics, crea bretxes en el dia a dia i també en l'esperit; no para sinó més aviat per acabar amb certes preconcebudes i afrontar junts la indiferència que guanya terreny en la nostra societat. Ha exposat i actuat en tot el món. El Museu de Johannesburg actualment prepara una retrospectiva del conjunt de la seva obra.

Fitxa artística

CREACIÓ I PERFORMER

Steven Cohen

ESPAI ESCÈNIC

Steven Cohen

VESTUARI

Steven Cohen i Clive Rundle

IL·LUMINACIÓ

Yvan Labasse

VÍDEO

Richard Muller

MUNTATGE DE VÍDEO

Baptiste Evrard i Steven Cohen

FOTOGRAFIA

John Hogg i Allan Thiebault

ACCESSORIS

Jesse Brooks

REGIDORA GENERAL

Véronique Kespi

REGIDOR DE SO I VÍDEO

Jad Makki

REGIDOR D'ESCENARI

Jean-Daniel Buri

PRODUCCIÓ EXECUTIVA I ADMINISTRACIÓ

Samuel Mateu

PRODUCCIÓ

Cie Steven Cohen - Théâtre Vidy-Lausanne

Amb la Fondation d'entreprise

Hermès, com a part del seu programa

New Settings

COPRODUCCIÓ

Mousonturm Frankfurt (DE); Théâtre

National de Bretagne (FR); TAP

Théâtre et Auditorium de Poitiers

(FR); Les Spectacles vivants, Centre

Pompidou (FR); Festival d'Automne à

Paris (FR); Les Halles de Schaerbeek

(BE); BIT Teatergarasjen (NO)

AMB EL SUPORT DE

Collectif FAIR-E/CCN de Rennes et

de Bretagne (FR); DRAC Nouvelle-

Aquitaine (FR)

Informació pràctica

DIES

11 – 13/01/24

HORARI

17.30 h

20.30 h

22.00 h

DURADA

1 h 10' (performance 40' + pel·lícula 30')

LLOC

Sala Fabià Puigserver. Escenari

IDIOMA

Espectacle amb breus textos en anglès

PREU

de 8,5 € a 17 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

© Alice Brazziti

Abans que caigui la nit concepte i direcció Gaston Core

11/01 - 13/01/24**Montjuïc. Espai Lliure**

El director i coreògraf Gaston Core proposa una apropiació de la *Ilíada* amb un grup de MCs que rapejaran a partir de la lectura del clàssic d'Homer, considerat amb l'*Odíssea* un dels nostres relats fonamentals. Com els aedes, els MCs canten les històries, el herois i els déus d'aquest món. I com Aquil·les, s'enfronten a ells mateixos i als binomis deure-desig, odi-amor i pau-guerra. Amb Breaker, Celia Bsoul i Eskarnia!

Aquesta proposta es va presentar en una primera versió al festival Kosmopolis 2023.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/katharsis2024-abans-que-caigui-la-nit

En paraules del creador

La *Ilíada* és vida. Els seus versos, paraules alades. Abans de ser fixada en un paper, l'obra no era més que un seguit d'episodis llegendaris transmesos de forma oral per rapsodes coneguts com *aedes*. L'estructura mètrica sobre la qual improvisaven els versos era la fórmula amb què convertien la paraula en música. Amb aquestes històries d'un temps mític i heroic s'enaltien els déus i se'n fixava una identitat col·lectiva.

Els rapers, els nostres *aedes* contemporanis, fan el mateix als carrers, a les batalles de galls, als *cyphers* i als teatres. En aquest projecte, tres MCs pugen a l'escenari a apropiar-se d'aquesta obra i cantar des de les seves experiències i inquietuds l'essència d'aquest clàssic universal, que no és altra que l'enfrontament de l'individu amb ell mateix; perquè, en resum, la *Ilíada* és la història d'Aquil·les, un home que es debat entre el deure i el voler, entre l'odi i l'amor, entre la pau i la guerra. La *Ilíada* és vida.

Gaston Core

ENTREVISTA

Parlant amb Gaston Core

Per què la *Ilíada*?

Penso que la *Ilíada* és, abans de res, la confrontació entre una societat determinada amb el sistema de valors d'un món que la va precedir, llegendari i heroic. I, d'altra banda, és la història d'un home que s'enfronta a si mateix per a acabar assumint la funció que compleix en aquest grup i que li dona sentit com a individu. La lectura d'aquest text és sempre nostàlgica. I aquesta és una de les moltes coses que ens continuen connectant a ell: aquesta mirada perplexa davant d'un món que se'ns escapa i que imaginem millor que el que vindrà. Però com explicar la *Ilíada*? La seva importància en la història, la modernitat dels seus recursos narratius i dels temes que tracta i, sobretot, com transmetre en una hora de *performance* la força que té la paraula en aquest text, de quina manera amb ella es dignifica a l'altre per a dignificar-se un mateix. Crec que la millor manera és explicar-ho a través dels nostres artistes contemporanis de la paraula: els rapers. Això és aquesta peça: una mirada escènica i una reflexió estètica a l'obra fundacional de la literatura occidental mitjançant el llenguatge del rap i de la cultura hip-hop.

Quin és el paper dels *performers*?

Els tres *performers* que veiem en escena imanten les idees que hi ha al text. D'una banda la força, la violència, les passions, les virtuts i defectes de l'home; per una altra, la bellesa i la tragèdia de la guerra, allò sublim; i al final de l'escena sempre alguna cosa que és superior, més enllà de l'home, i que la Dj explica des del seu set de *looperaas* i safates. Ens parlen amb els diferents estils que manegen, amb lletres que han escrit a partir de la lectura i anàlisi en grup del text, i també amb textos robats de llibres clàssics com l'*Eclesiastès*, *L'Art de la guerra* o la mateixa *Ilíada*. Ens canten perquè en realitat es canten a si mateixos, s'expliquen a si mateixos. Ens trobem amb capes de sentit des d'allò contemporani a allò etern, des d'allò mitològic a allò social, per a descobrir la impressió que un text pilar de la nostra cultura va deixar en aquest grup de treball.

BIOGRAFIA**Gaston Core**

creador

Nascut a Buenos Aires es va formar com a intèrpret des de ben jove. Va començar estudis de comunicació audiovisual en la Universitat de Buenos Aires, però els va deixar per venir a Europa o hi viu des de 2002. A Barcelona va estudiar Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre. Té un màster de Filosofia de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona. El 2008 es va interessar per la gestió cultural i va projectar i dirigir un Festival de carrer i sala finançat per l'Ajuntament de la ciutat de Terrassa i el Centre d'Arts Escèniques de la mateixa ciutat (CAET). El 2012 va decidir dedicar-se exclusivament al projecte de la Sala Hiroshima, el qual va dirigir fins al seu tancament el novembre de 2021, centrant-se en el projecte, producció i difusió de les tendències més innovadores de l'escena contemporària internacional. Des deleshores ha tornat a la creació i producció dels seus propis projectes escènics centrats en la investigació de la mecànica del moviment i el poder evocatiu de la paraula. El seu primer solo va ser seleccionat per l'Aerowaves Artist's Priority List 2022, per la xarxa Dansnat Sverige (Suècia) u pel catàleg Danza Escena 2022 i ha fet gira internacional en més de 20 països de Llatinoamèrica, Europa, Àsia i en plataformes com PACT Zollverein, Dansens Hus Oslo o La Briqueterie. El seu segon solo va ser reconegut per la Crítica de Catalunya amb el premi a Shreyashee Nag com a millor ballarina.

Fitxa artística

CREACIÓ

Gaston Core

PERFORMERSBreaker
Celia Bsoul
Eskarnia**LLETRES**

Celia Bsoul, Breaker i Eskarnia, a partir de la lectura i anàlisi col·lectiva de la Ilíada

ESTILISME

Eva Bernal

IL·LUMINACIÓ

Valentina Azzati

SO

Eskarnia

ASSESSORAMENT ACADÈMIC

Mònica Miró Vinaixa

COL·LABORADOR

David Espinosa

DOCUMENTACIÓ, FOTO I VÍDEO

Alice Brazzit

ASSISTENT DE PRODUCCIÓ

Luján Martínez

AGRAÏMENTSBewis de la Rosa, Mouad,
Shreyashee Nag i Mario Rubio**COPRODUCCIÓ**Centre de Cultura Contemporània de
Barcelona (CCCB), Festival RBLs**AMB EL SUPORT EN RESIDÈNCIA
DE**Centro de Cultura Contemporànea
Conde Duque i Nupura Dance Center

Informació pràctica

DIES

11 – 13/01/24

HORARI

20.30 h

DURADA

50'

LLOC

Espai Lliure

IDIOMA

En català i castellà

PREUTria quant vols/pots pagar per entrada: 12€, 15€ o
17€ / Amb descompte, 8,5€**ESPECTACLE INCLÒS A**Katharsis

© Alette Schei Rørvik

Burnt Toast

creació Cia. Susie Wang

19 - 20/01/24

Montjuïc. Sala Fabià Puigserver (Platea)

Burnt Toast (2020) és la tercera peça de la trilogia sobre la natura humana formada per *The Hum* (2017) i *Mummy Brown* (2018) de la companyia de teatre noruega Susie Wang, formada el 2017 per l'escriptora i directora Trine Falch, el compositor i dissenyador de so Martin Langlie, l'actriu Mona Solhaug i l'escenògraf Bo Krister Wallström. Havent treballat en un camp conceptual de les arts escèniques durant molts anys, abraçant l'autenticitat i la realitat, van anar tenint cada vegada més curiositat envers el teatre no real i en com Susie Wang fa ara el teatre amb personatges i trames dramàtiques.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/katharsis2024-burnt-toast

En paraules de la companyia

En algun indret del Sud Profund al vestíbul d'un hotel, la Betty està treballant a la recepció quan el Danny apareix amb un maletí encadenat al canell. Un cop registrat, el Danny vol visitar el museu, però després veu la Violet. Ella s'asseu al saló per prendre la beguda del mes mentre dona el pit a la seva filla. El Danny i la Violet entaulen una conversa i de seguida s'uneixen. La Violet pensa que la seva filla s'assembla molt al Danny. Podria ser-ne el pare? Què hi ha dins del maletí? A quina hora tanca el museu? I què passa amb el futur? Una cosa porta a l'altra i grans quantitats de sang bruta fluiran i els somnis i impulsos esguerraran les coses per a aquests personatges a la recerca d'amor i connexió.

Cia. Susie Wang

Parlant amb Trine Falch

D'on neix la idea de *Burnt Toast*?

Mai hi ha una idea clara darrere dels nostres treballs, sinó una sopa tèrbola de pensaments, experiències, somnis i desitjos, per esmentar alguns dels ingredients.

Burnt Toast és l'última part de la trilogia de terror de Susie Wang sobre la naturalesa humana, de manera que ja estàvem en un paisatge mental que tractava la sexualitat, la reproducció i altres qüestions bàsiques. Estem fascinats amb la bretxa entre els nostres antics cossos animals i els nostres cervells de ciència-ficció.

Després d'haver interpretat turistes a un platja i a un museu en els dos espectacles anteriors, vam voler trobar una altra situació turística típica, i vam acabar al vestíbul d'un hotel.

Què voleu provocar en l'espectador?

Volem oferir un univers de ficció al qual el públic es pugui unir, i si ho fa, i ens trobem en

la imaginació mútua, és meravellós. Intentem fer espectacles que ens agradaria veure a nosaltres mateixos. I ens agrada quan es posen en joc tant la ment com els sentits, i se'ns recorda que l'existència és una bogeria.

Com treballeu durant el procés de creació?

Veiem moltes pel·lícules. Quan Jordan Peele diu que "segueix la diversió", nosaltres també. I intentem trobar una situació oberta on pugui passar qualsevol cosa, preferiblement una mena de lloc on tots hem estat i que sigui fàcilment reconeixible, gairebé genèric. Les coses no passen mai en el mateix ordre, però en algun moment fem un esbós d'un escenari i provem coses diferents, normalment basades en un guió, i després canvia i es transforma lentament en alguna cosa amb una identitat pròpia. Com arribem allà és difícil de dir. Escoltem el material i els uns als altres i deixem que el procés ens orienti. Quan sabem que tenim alguna cosa, tots tirem en la mateixa direcció i veiem fins on ens pot portar.

La premsa n'ha dit...

Puc dir sense por d'equivocar-me que mai he vist res igual a *Burnt Toast* (...) una inquietant i alhora tendra història d'amor i canibalisme.

A. J. Goldman, New York Times

Burnt Toast aporta un llenguatge visual veritablement nou i malvat que condensa de manera surrealista clixés de pel·lícules de sèrie B, psicologia política profunda i una atmosfera zen.

Berliner Zeitung

El que comença com una xerrada sense sentit entre tots dos sexes aviat es converteix en una orgia de violència entre vampirs carregada de psicoanàlisis, que es desenvolupa en l'escenari amb el més bell estil de les pel·lícules de sèrie B.

Theater Heute

BIOGRAFIA**Susie Wang****companyia**

La companyia teatral noruega Susie Wang va ser creada el 2017 per l'escriptora i directora Trine Falch, el compositor i dissenyador de so Martin Langlie, l'actriu Mona Solhaug i l'escenògraf Bo Krister Wallström. Després d'haver treballat durant molts anys en un camp conceptual de les arts escèniques, abraçant tot allò autèntic i real, van sentir cada vegada més curiositat per l'irreal teatral i com Susie Wang ara fan teatre amb personatges i trames. O com ells diuen: Susie Wang va créixer amb una visió del món feta miques, i en lloc de seguir reflectint el món en fragments, hem començat a recollir les peces i a unir-les en forma d'arguments dramàtics.

Fitxa artística

CREACIÓ

Cia. Susie Wang

INTÈRPRETS

Kim Atle Hansen *Danny*

Julie Solberg *Betty*

Mona Solhaug *Violet*

ESPAI ESCÈNIC

Bo Krister Wallström

IL·LUMINACIÓ

Phillip Isaksen

MÚSICA I SO

Martin Langlie

TÈCNIC DE SO

Niklas Adam

SFX

Fanney Antonsdottir

STAGECRAFT

Antti Bjørn i Jon Løvøen

STAGECRAFT EN DIRECTE

Simen Ulvestad, Oscar Solløs i Viola

Hamre

ASSESORA LINGÜÍSTICA

Sarah Valentine

COPRODUCCIÓ

Black Box Teater (Oslo), Kilden

Performing Arts Centre (Kristiansand)

i The National Theatre (Oslo)

AMB EL SUPORT DE

Arts Council Norway, The Audio and

Visual Fund, The Association of

Norwegian Visual Artist i Ministry of

foreign affairs/Performing Arts Hub,

Norway

Informació pràctica

DIES

12 i 13/01/24

HORARI

19.00 h

DURADA

1 h 20' aprox.

LLOC

Sala Fabià Puigserver. Platea

IDIOMA

En anglès amb sobretítols en català

PREU

Tria quant vols/pots pagar per entada: 12€, 15€ o 17€ / Amb descompte, 8,5€

EDAT RECOMENADA

a partir de 16 anys

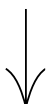

© Tina Herbots

Mount Average creació Julian Hetzel

11/01 - 13/01/24**Montjuïc. Sala Fabià Puigserver (platea)**

En la seva nova instal·lació, el director belga Julian Hetzel ens porta de visita a una fàbrica que ens confronta amb les nostres pròpies ideologies. En aquest entorn industrial, el xoc entre el fluid estàtic passat i el present alçarà molta polseguera. Una *performance* que qüestiona els drets adquirits, les tradicions, els privilegis i la riquesa, les ideologies i les idees totalitàries de tota societat postcolonial.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/katharsis2024-mount-average

En paraules dels creadors

Els monuments són al llindar entre l'art i la política. Durant segles, l'art s'ha fet servir per realçar la glòria de la nació, el seu gran líder i la ideologia política. Les efígies de figures com Lenin, Hitler, Mao, Stalin i Leopold II formen part de la memòria col·lectiva. Són una representació física d'un règim particular, d'una època específica, d'una ideologia. Les estàtues hi són per a l'eternitat, immutables, fetes de materials que sobreviuen sense esforç a una nació. O, en alguns casos, fins i tot de materials que porten el trauma d'allò que es representa. Com el coure usat per a un bust de Leopold II, que va venir directament de les mines congoleeses.

Hetzel ho aprofundeix i, a través de la col·laboració amb Kristien De Proost i Pitcho Womba Konga entre d'altres, es fa evident la urgència de l'enllaç amb la Bèlgica postcolonial. (Encara que l'espectacle no és només sobre la història colonial belga.) *Mount Average* qüestiona els drets adquirits, les tradicions, els privilegis i la riquesa, les ideologies i les idees totalitàries, uns aspectes que cada societat (postcolonial) comporta. El trauma del passat ha estat ocult durant molt de temps, però ja no el podem evitar. En aquesta actuació, Julian Hetzel utilitza els bustos de figures històriques, governants, tirans i dictadors com a material d'origen per desconstruir aquest passat estàtic i, després, reelaborar-ho, fer-ho fluid. Es molen en pols i, després d'afegir-hi líquids, també prenen literalment una forma flexible. Artistes i públic eventualment processen el magma en alguna cosa nova. D'aquesta manera, el passat no s'esborra, sinó que es desconstrueix i es reorganitza en una nova entitat.

Studio Julian Hetzel

El mètode més comú en les teves obres de teatre és la creació a partir de la destrucció. Per què aquesta fascinació i com s'integra a *Mount Average*??

El principi de creació i destrucció és una paradoxa. Com la deessa índia, Kali és al mateix temps creadora i destructora en una sola figura. És un principi i concepte mític molt antic que em manté fascinant. Això és deu a raons personals, com perdre amics pròxims a una edat primerenca, on la destrucció, la pèrdua o el canvi de la seguretat en la qual vius es torna molt real a nivell personal. Per mi hi ha una manera molt personal d'acceptar el canvi, la negativitat, el desastre i el caos total com a estratègia d'afrontament, com a manera d'entendre les coses. És una manera de mirar que no tot és en va, que no tot és nihilista. El món en el qual vivim ha canviat. Cada país o la història d'aquest país ja no és la mateixa. Això significa que les nostres creences, identitats i polítiques han canviat. I si no han canviat, alguna cosa va malament. Els temps han avançat. És important reconèixer el fet que si t'aferres a les velles idees no t'ajuda.

Quin va ser el punt crucial en la decisió de crear una peça entorn d'imatges carregades de política i ideològicament?

La recerca d'imatges polítiques i la seva representació del poder a través de l'art i la violència em fascinen des de fa alguns anys. La relació entre art i poder és fascinant. En aquest sentit, el llibre de Boris Groys *Art Power* va ser molt inspirador. Vaig estudiar comunicació visual, propaganda i semiòtica. Està tot en una línia per a construir imatges. La gent diu que faig teatre visual però mai començo amb el text. Creo imatges i el text és l'últim que apareix. Començo amb el concepte, després faig imatges i al final afegim el text, a vegades fins i tot fins a l'estrena. Això no és realment saludable ni agradable, però manté viu el material. Fins i tot pot canviar ara mentre parlem.

La destrucció que succeïa en la vida real va ser un decisiu en el teu procés de creació o la idea ja la tenies?

Crec que a meitat del procés va canviar. Vaig començar amb les restes de líders populistes contemporanis com Salvini i les restes reals que es desprenen d'ells. Sempre estic interessat en el material real. En el procés de *Mount Average* va haver-hi moments en què estàvem buscant materials per treballar i ens vam trobar amb l'argila. Llavors ens vam preguntar: què significa realment donar-li forma a alguna cosa? Què significa treballar amb el desconegut i tenir-ne el control? Vam analitzar què podia significar aquest material i d'on venia. Estàvem buscant com podríem fer el nostre propi material. Allà vam trobar una cosa crucial: el concepte de fàbrica. El que proposa la fàbrica és collir imatges del passat. Vam agafar tots els monuments del món i els vam posar a la trituradora per a polvoritzar-los i crear un nou objecte. Hi ha un arxiu fictici de monuments com els d'Hitler, Mao, Stalin, Jan Pieterszoon Coen, conqueridors. Vam comprar un Adolf Hitler de bronze però era tan dur que no vam poder triturar-ho. Vam intentar triturar el feixisme, però el feixisme era massa difícil de triturar.

Quines estratègies visuals feu servir per fer arribar el missatge als espectadors i com intentes transmetre'ls una experiència immersiva?

Mount Average és una fàbrica on la gent va d'habitació en habitació. Sembla que anem a fer una visita guiada, però existeixen diferents nivells de participació del públic en el procés. El públic entra en situacions en les quals pot fer preguntes, pot interactuar i posar les seves mans sobre el material. Els deixem fer material nou amb l'argila fabricada, però no poden veure el que estan fent. Com a resultat existeix aquest nou material que està carregat de tota aquesta història. El públic canvia i remodela la seva pròpia història quan tracta físicament amb ella.

BIOGRAFIA**Julian Hetzel****creador**

Nascut a la Selva Negra (DE), actualment resideix a Utrecht (NL). Va estudiar a la Universitat Bauhaus de Weimar amb un enfocament en la comunicació visual. Es va graduar a DasArts Amsterdam, un laboratori de recerca artística per a noves formes de teatre i arts escèniques el 2013. Treballa com a creador de *performances*, és músic i artista visual. Desenvolupa obres en la intersecció del teatre, la música i els mitjans de comunicació que tenen una dimensió política i un enfocament documental. És director artístic de l'Studio Julian Hetzel, una organització amb seu a Utrecht que realitza i produeix el seu treball artístic. Les creacions Hetzels es produeixen internacionalment. El seu treball s'ha presentat a més de 20 països d'arreu del món. El 2017 Hetzel va rebre el VSCD-Mimeprijs per *The Automated Sniper* (de Frascati producties i Ism & Heit). *All Inclusive* (2018, coproduït amb CAMPO) va formar part de la selecció oficial del Dutch Theatre Festival 2019 i *Mount Average* (2020, coproduït per CAMPO) va formar part de la selecció oficial del Dutch Theatre Festival 2021. *SELF* va ser l'entrada nacional dels Països Baixos a la Quadriennal de Praga 2019. L'agost de 2019 Hetzel va presentar tres obres a la Biennal del Teatre de Venècia. És artista associat al Kunstencentrum CAMPO Gent (BE). Des del 2021, l'estudi Julian Hetzel rep finançament estructural del Fons Podiumkunsten (FPK) i la ciutat d'Utrecht. És membre fundador de la banda d'electro-pop Pentatones.

Fitxa artística

CREACIÓ

Julian Hetzel

PERFORMERS

Jana De Kockere/Simon Beatens
Kristien De Proost/Lisi Estaras
Pitcho Womba Konga/Joviak Mbenga

DRAMATÚRGIA

Miguel Angel Melgares

ESPAI ESCÈNIC I PRODUCCIÓ**EXECUTIVA**

Wim Clapdorp

VESTUARI

Andrea Kränzlin

ASSESSORA ARTÍSTICA

Sodja Lotker

EQUIP TÈCNIC

Pier Depoortere i Jonas Lambrigts
(Anne Meeussen/Jannes Dierynck)

AJUDANTA DE PRODUCCIÓ

Valentine Galeyn

AJUDANTA D'ESCENOGRAFIA

Pleun Verhees

FOTOGRAFUA

Tina Herbots

PRODUCCIÓ

CAMPO Gent (BE) i.a.w. Ism i Heit
(Utrecht, NL)

COPRODUCCIÓ

Frascati Producties Amsterdam (NL),
Standplaats Utrecht (NL), SPRING
Festival Utrecht (NL) I Schauspiel
Leipzig (DE)

AMB EL SUPORT DE

Performing Arts Fund NL, Fonds21,
Prins Bernhard Cultuurfonds, We Are
Public, Kickstart Cultuurfonds, the
Flemish Community i City of Ghent

Informació pràctica

DIES

19 i 20/01/24

HORARI

Entrada en grups de 4 persones cada 10 minuts

DURADA

1 h 10' aprox.

LLOC

Sala Fabià Puigserver - platea

IDIOMA

En anglès. Disponible el llibret en català i castellà

PREU

Tria quant vols/pots pagar per entada: 12€, 15€ o
17€ / Amb descompte, 8,5€

© Tristán Pérez

Algo habrá que hacer creació i direcció Luis García i Pere Joseph Losinformalls

19 - 20/01/24

Montjuïc. Sala Fabià Puigserver (Vestíbul)

Proposta iconoclasta en procés de Losinformalls, una companyia formada el 2013 que se salta les normes a cop d'humor i que ja ha començat a fer forat en l'escena europea. Enmig del procés de la seva segona producció neix *Algo habrá que hacer* com un espai performatiu cru i poètic on Losinformalls revelen fragments de la seva exploració artística. Un lloc intangible on el concret s'entrellaça amb l'incert, provocant un estat general de dubte i repte envers l'acte escènic. Serem lliures al Lliure?

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/katharsis2024-algo-habra-que-hacer

En paraules dels creadors

Caldrà fer alguna cosa, però tenim moltes idees i no ens hi caben totes: unes de vives i d'altres de mortes, unes de bones i d'altres de no tant. Caos, soroll, barricades, cants gregorians, decisions que encanonen i molts likes. Tu amb mi o jo contra teu? Un moment! Atura't! Caldrà dir alguna cosa o caldrà ballar alguna cosa, però ballarem amb 'b' o vallarem amb 'v'?

Enmig del procés de la nostra segona producció neix *Algo habrá que hacer*, com un espai performatiu cru i poètic on Losinformalls revelem fragments de la nostra exploració artística. Un lloc intangible on el concret s'entrellaça amb l'incert provocant un estat general de dubte i de repte envers l'acte escènic. Serem lliures al Lliure?

Losinformalls

ENTREVISTA

Parlant amb Losinformalls

Què veurem a *Algo habrá que hacer*?

Veureu moltes coses, una intervenció quirúrgica d'alta precisió, el vestíbul del Lliure al seu lloc. Dos éssers al lloc i en el moment oportú plantejant-se si estan al lloc adequat i si hi ha una mica de sentit darrere de tot això que fem. Sobretot coherència i responsabilitat...

Quins són els vostres referents artístics?

Sobretot els nostres referents més grans són els nostres col·legues: Santiago Ruiz i la seva companyia Svalvard, Amparito, Javier Cruz, Marti Sole, Mal Pelo, Barò d'evol, Paul Treaumer, Boa Mistura, Muovi Pussi, Felipe Pantone (no és el nostre col·lega però tant de bo algun dia ho sigui), Emilio Enigma, Toes, Pablo Rochat (tampoc és col·lega nostre però algun dia farem una col·laboració amb ell), Reggie Watts (que tampoc és col·lega nostra però...), Rodrigo Garcia (què tampoc és col·lega nostre, hem intentat ser-ho i no ha volgut), Angèlica (l'amiga de tots, super *mainstream*), Beltran Jimenez, Clemente Garcia... i molt de caos.

On us agradaria ser d'aquí a 10 anys?

Lluny d'aquí, cotitzant a borsa i *coaches* online. Serem els següents "gurus escènics", amb un imperi mundial i meditant sis hores al dia. Veïns del xalet de Marina Abramovic i, sobretot, i el més important: seguir passant-ho bé. Tant de bo que d'aquí a deu anys ens ho passem millor fins i tot que avui, signariem molt a gust.

BIOGRAFIA**Losinformalls****creadors**

Luis García “Fruta” i Pere Joseph “Pere” són els personatges principals d'aquesta història, Losinformalls. Corria l'any 2005 quan es va donar la primera connexió a través de l'esport, l'atletisme, on van començar a creuar-se les cares per campionats nacionals i centres d'entrenament. Als dos els unia la seva afició per el *breakdance* el que va fer que la connexió creixés i en les festes de les competicions aflorava l'eufòria ballant i festejant, eren coneguts per ser els més *bailongos* del local, encara el continuen sent.

Pel fet que les intervencions sempre van tenir un fort caràcter performatiu es van anar acostant més i més a les arts escèniques. Després d'un llarg camí cadascun va decidir respondre a la seva set de coneixement es van començar a formar-se en camps com la dansa contemporània, teatre físic o la música entre altres coses i va tornar a arribar el moment de trobar-se i confrontar les seves noves experiències, així neixen Losinformalls. Una companyia que representa la col·lisió de dos meteorits i la praxi de *Elenigmadelafruta* a través de les arts escèniques. És la posada en comú i en escena dels modes, discursos i llenguatges que han desenvolupat a nivell individual i col·lectiva durant els últims deu anys.

Fitxa artística

**CREACIÓ, DIRECCIÓ I
INTEPRETACIÓ**

Luís García

Pere Joseph

PRODUCCIÓ

Pau Estrem

AMB EL SUPORT DE El Graner centre de creació, L'Animal
a esquena i Danseu Festival

Informació pràctica

DIES

19 i 20/01/24

DURADA

30' aprox.

LLOC

Sala Fabià Puigserver. Vestíbul

IDIOMA

En castellà

PREU

Gratuït

© Mila Ercoli

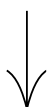
Aquelles que no han de morir creació Col·lectiu Las Huecas

19 - 20/01/24**Montjuïc. Sala Fabià Puigserver (Platea)**

El jove Col·lectiu Las Huecas porta a Katharsis una peça disruptiva sobre el negoci de la mort. Un espectacle documental sobre la privatització d'aquest fet comú ineludible que transita entre la poesia i el ritual.

En una societat hiperhedonista que glorifica la joventut i es demora la realitat del traspàs, Las Huecas fan seva una màxima desatesa: tard o d'hora tots ens morirem. Des d'una perspectiva política i poètica, l'espectacle mostra els abusos de la indústria funerària i la capitalització de la mort en una posada en escena a mig camí entre el teatre documental i l'experimentació del ritual.

El projecte d'aquestes creadores per burlar el pànic i la mercantilització resulta una proposta emancipadora i una experiència teatral que ja ha captat l'atenció de la crítica i el públic. El muntatge es va estrenar el 2021 al Festival TNT de Terrassa.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/katharsis2024-aquelles-que-no-han-de-morir

En paraules del Col·lectiu

Aquelles que no han de morir és un projecte que voreja la idea, la gestió, la localització i l'economia de la mort. En el context d'una societat hedonista i hiperpositiva que glorifica la joventut i demora la realitat del traspàs, ens proposem endinsar-nos en l'exploració de les estructures socials i polítiques que governen la mort per tal d'habilitar instruments que interrompin el relat convencional.

La nostra proposta és configurar una hipòtesi escènica que burli el pànic i la mercantilització dels afectes, que es qüestioni la institucionalització de la mort i també, per tant, de la pròpia vida.

Col·lectiu Las Huecas

ENTREVISTA**Parlant amb****Las Huecas**

Fragment d'entrevista de Marta Echaves
extret de Tea-tron, 2021

Com sorgeix aquest projecte?

Vam començar a posar-nos en la hipòtesi de la nostra pròpia mort, ens vam posar a imaginar altres maneres de relacionar-nos amb el fet de morir que no estiguessin dominades per la por, la negació o el fàstic. Vam fer molts jocs en la primera residència, ens vam construir memorials interactius les unes a les altres, vam escenificar enterraments, vam fer moltes visites a tanatoris, cementiris o grans centres recreatius, vam cavar la nostra pròpia tomba i vam anar a buscar taüts a una fàbrica de revestiments. Vam fer molts exercicis on "l'altre" tenia un gran pes, la mirada de l'altre, el reflex de l'altre, l'espai que ocupa l'altre... vam donar-hi moltes voltes. Ens imaginem com a cadàvers i com a fantasmes. I ens escenifiquem com a tal. Al final ha sorgit aquesta peça, que és una temptativa, un intent d'acostar-se a la mort des de les nostres eines, que són les que són, precàries.

El fet que sigueu un col·lectiu condiciona la vostra manera de treballar. En aquest cas també teniu alguna col·laboració amb altres persones que no formen part de Las Huecas. Com treballeu?

Per a l'estrena del TNT vam comptar amb la col·laboració de dues companyes. La Júlia, activista al voltant de la sobirania de la mort, i la Núria, tanatopractora i treballadora funerària durant els últims cinc anys. Les dues són les estrelles de la peça i unes persones precioses.

La decisió d'esdevenir col·lectiu potser no es deu tant a una decisió inicial, més aviat es tracta d'una espècie de contingència que s'actualitza cada vegada que ens preguntem què fem/com fem. I no sabem quant durarà, perquè les relacions en aquest món el nostre so constitutivament fràgils i efímeres, no

obstant això potser existeix una certa convicció que la nostra trobada prolongada es deu a un compromís que concerneix a la nostra manera de viure. La nostra manera de pensar, la nostra manera d'emocionar-nos, de divertir-nos, d'estar juntes, sobretot la nostra manera de preguntar-nos si les coses poden ser diferents. És possible que aquesta decisió del col·lectiu, o aquesta insistència, tingui a veure amb preguntes com per exemple, és possible viure d'una altra manera, és possible fer teatre d'una altra manera?

Treballar en col·lectiu comporta fer una mica orelles sordes als temps de producció, a les expectatives, a uns certs tipus de visibilització. Ens mola tenir una manera de parlar, un imaginari comú, diluir-nos una mica en aquest nom que és "huecas". En el treball hi ha molt d'afecte i també moltes friccions, hi ha moltes cures però també molts descuits, intentem tenir en compte els sentiments i les circumstàncies de cadascuna, però a vegades és difícil no caure en judicis que provenen tant de dins com de fora. El codi de treball s'acaba adquirint per un llenguatge compartit i per la revisió i valoració de les residències i del treball. Intentem ser metòdiques en això, encara que tampoc és fàcil.

Finalment és a través de pràctica i de reconeixement, d'observació i d'habitar les tensions, que aprenem. Com es crea/produeix a cinc? Quan no a sis o a set? Perquè escoltant, volent-se, celebrant el que cadascuna fa i és potencialment capaç de fer, sent honestes. A vegades són moltes veus dient coses diferents i et vols pegar un tir, però no hi ha cap concepte preestablert a l'hora de posar-nos-hi. Hi ha moltes intuïcions, hi ha idees, i quan alguna cosa ens fa riure molt normalment es queda. L'humor és molt important per a nosaltres, gairebé primordial.

La premsa n'ha dit...

Aquelles que no han de morir és un espectacle honest i amb controvèrsies on s'exposa sense impostacions i moltes assertivitats a nivell escènic, diversos tabús i paradoxes des de l'humor i el llanço crític tan necessaris. Diria: imprescindibles.

Ítaca - Natalia Battaza Aliberti

Las Huecas també voregen el ridícul i despleguen punk (...). Hi ha treball, feminisme i les idees molt clares en una manera d'entendre el cos femení en escena que recorda a la d'Iniciativa Sexual Femenina, la companyia de dansa de l'escriptora Cristina Morales.

El Confidencial - Marta García Miranda

Elles se senten amb la llibertat absoluta, amb la batuta de fer virar el vaixell cap on els hi ve de gust. I per això, fan el viatge enrere: De l'esperit al cos que acaba de cedir l'últim sospir. I tot seguit el cos celebra la vida, com un ball sense complexes... És un relat amb ombres d'interpretació, entre les performers i la màscara del personatge.

Recomana - Jordi Bordes

Som davant una *performance* documental on tenen cabuda, entre altres coses, una processó de fantasmes perplexos, una classe de tanatopràxia, un ball catàrtic i desacomplexat, unes paraules de la *Ilíada* i un poema cantat d'Emily Dickinson. Las Huecas tenen la humilitat –la decència, l'ètica– de no usurpar el saber o les certeses, i per això conviden expertes i activistes a posar-hi les paraules. Tot plegat per oferir una hipòtesi escènica on qüestionar la institucionalització de la mort i imaginar altres pedagogies del dol.

Núvol.com - Anna Prieto Nadal

BIOGRAFIA**Las Huecas**

companyia

Las Huecas (Barcelona) és un col·lectiu teatral format per quatre actrius i una tècnica: Júlia Barbany, Esmeralda Colette, Núria Corominas, Andrea Pellejero i Sofia Ana Martori. Neix l'any 2016 amb la voluntat de dur a terme creacions escèniques a partir de la pràctica col·lectiva. Com agrupació han transitat per diverses identitats: investigadores etnògrafes, banda de punk o dibuixants de fanzín. Han actuat a l'espai públic, en solars alliberats, en teatres, en sales alternatives de concerts i en *streamings* d'instagram.

És molt important per a elles el diàleg entre els marcs de representació i les decisions performàtiques preses. En aquest sentit treballen des del cos biogràfic que es vincula necessàriament amb el cos polític i, per tant, amb la seva condició de subjecte privilegiat per la tribuna de l'escena. Se situen per ideologia en el reconeixement de les pròpies condicions materials, i aposten per una estètica del distanciament, de l'estranyament d'allò real a partir d'un estar-a-l'escena inestable, exposat a la precarietat del cos i de les seves circumstàncies, exposat al joc obert dels codis teatrals, en el que podríem anomenar poetització del fracàs o performance de la retirada permanent.

Entre les seves obres trobem *Projecte '92* (2018), un espectacle sobre la infància en l'efemèride olímpica de la ciutat de Barcelona, *Cerimònia d'inauguració* (2019), un esdeveniment de tres hores de durada retransmès en directe des d'instagram que reproduïa l'acte simbòlic del transport de la torxa olímpica, i *Aquellas que no deben morir* (2021), un projecte sobre la idea, la gestió, la localització i l'economia de la mort en una societat hedonista i obsessionada amb la joventut.

Fitxa artística

CREACIÓ

Col·lectiu Las Huecas

INTÈRPRETS

Sofía A. Martori
Júlia Barbany
Esmeralda Colette
Núria Corominas
Núria Isern
Andrea Pellejero
Júlia S. Cid

IL·LUMINACIÓ

Ana Rovira

SO

Adrià Girona

ARTEFACTES

Dani García

ASSESSORAMENT FUNERARI

Núria Isern

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Esther Fernandes

COPRODUCCIÓ

Festival TNT, Antic Teatre i La Infinita
de l'Hospitalet

Informació pràctica

DIES

19 i 20/01/24

HORARI

20.30 h

DURADA

1 h 15'.

LLOC

Sala Fabià Puigserver. Platea

IDIOMA

En català i castellà

PREU

Tria quant vols/pots pagar per entada: 12€, 15€ o
17€ / Amb descompte, 8,5€

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

© Montserrat Rubies Pujol

Seitons Masdeu Hola i Adeu creació Neus Masdeu

19 - 20/01/24**Montjuïc. Espai Lliure**

Neus Masdeu ha pogut fer realitat el seu somni: crear una empresa de seitons en vinagre. En aquest esdeveniment celebrarem la seva presentació oficial. Entre gresca, xerinola, històries familiars i de l'ofici del mar, podreu conèixer el producte i la identitat de *Seitons Masdeu Hola i Adeu*. Una nit plena de sorpreses durant la qual es podrà degustar diversos plats amb el seitó de protagonista.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/katharsis2024-seitons-masdeu

ENTREVISTA**Parlant amb
Neus Masdeu****Quina és la vinculació de la teva família amb els seitons?**

No és pel seitó en si mateix, sinó amb el peix. Tot es remunta al meu avi Ramon Masdeu, que no vaig conèixer. Treballava de cap de sala al Pòsit, que en aquella època era un dels restaurants de referència de peix més destacats d'Arenys, situat al port. Gràcies a la seva feina i les connexions amb la gent del port, el meu pare va aconseguir als 18 o 19 anys la feina de subhastador de peix a la llotja d'Arenys, on va treballar 4 anys. A partir d'aquí, es va fer expert del peix, coneixent els preus i la qualitat del producte. A més, li encanta cuinar i ens ha transmès aquesta passió al meu germà i a mi. Hem menjat molt peix a casa, sabem on comprar-lo i com cuinar-lo. Ell fa molts seitons.

Com va sorgir la idea de l'espectacle?

El 2021 vaig comprar 15 quilos de seitons per a la meva primera idea d'empresa, i els vaig deixar congelats a casa dels meus pares. Més endavant, vaig treballar al Teatre Lliure amb l'Alexandra Laudo fent la conferència *An Intellectual History of the Clock*, amb la Marina Monsonís, que tenia interès en treballar amb seitons però no era la temporada adequada. Com que ja tenia 15 quilos de seitons congelats els vam fer servir. El 2023, un dia em vaig trobar la Georgina Oliva i li vaig explicar que havia tingut el projecte de crear l'empresa *Seitons Masdeu Hola i Adeu*. A ella li va saber greu que no es fes l'empresa i em va proposar participar a Katharsis. I així va sorgir, però jo no havia pensat de fer aquest projecte. És molt estimulants quan et fan pseudoencàrrecs, ja que potser no ho hauria fet d'aquesta manera. Estic molt contenta d'haver-ho fet

Per què no va tirar endavant l'empresa que vas idear?

L'empresa no va tirar endavant perquè és una feinada tenir una empresa de seitons amb vinagre. El sector de l'alimentació

implica molts permisos legals i, en aquest cas, els requisits eren complexos. També vaig conversar amb un amic, que em coneix molt bé, i em va dir que si muntava aquesta empresa triomfaria, però que la meua vida es convertiria només en això, i que recordés que soc artista. Si al final hem pogut fer un mix, doncs genial.

Què es trobarà el públic que vingui?

El públic es trobarà una sorpresa, perquè l'espai de teatre tal com el coneixen no és el que serà. També es trobarà una presentació d'una empresa, com un congrés, i *PowerPoint*. Després hi ha un convidat sorpresa. Finalment, una degustació, una rifa, i més sorpreses que animaran l'esdeveniment.

BIOGRAFIA**Neus Masdeu**

creadora

És una artista pluridisciplinària de Barcelona. Es mou habitualment entre la performance i la instal·lació activant el material que té abast, els objectes domèstics o prenent el carrer com a espai de joc. Sempre ha compaginat la pràctica artística, la feina i els estudis. Aquest fet tan comú l'ha fet qüestionar sobre les relacions que establim amb la productivitat, els ritmes frenètics del treball i el consum, generant respostes ben diverses dins les seves propostes. Al llarg de la seva trajectòria ha desenvolupat feines molt diverses, com recollir ostres, servir copes o fer de monitora de futbol sense saber-ne. Als seus projectes no hi falten mai ni l'humor ni l'enginy.

Fitxa artística

CREACIÓ

Neus Masdeu

INTÈRPRETSElena Carvajal
Josep Masdeu
Neus Masdeu**IDENTITAT GRÀFICA**

Olga Capdevila

MÚSICA ORIGINAL

Josep Coma

ESPAI ESCÈNIC

Olga Capdevila i Neus Masdeu

ACOMPANYAMENT

Elena Carvajal i NyamNyam

EQUIP DE CUINA

Fran Martínez i Silvia Valls Batalla

CONSTRUCCIÓ “SEITÓ MASDEU”

Helena Calafell i Lluís Petra

AGRAÏMENTSMartí Cadellans, Nau Ivanow i Família
Masdeu-Rubies**PATROCINAR PER**

For-Li Vermut

Informació pràctica

DIES

19 i 20/01/24

HORARI

21.00 h

DURADA

2 h aprox.

LLOC

Espai Lliure

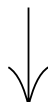
IDIOMA

En català

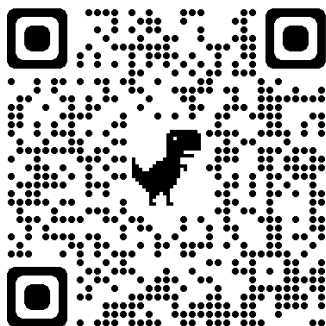
PREUTria quant vols/pots pagar per entada: 12€, 15€ o
17€ / Amb descompte, 8,5€

Sala de premsa

Per descarregar-se tots els materials informatius (dossiers, notes de premsa, vídeos, fotos) o tenir accés a material de referència (llistes de reproducció, etc.)

www.teatrelliure.com/ca/sala-de-premsa-katharsis-23-24

CONTACTE PREMSA

Mar Solà

M. 675 449 886

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

membre de

mitos21

apropa cultura

amb la col·laboració de

B Sabadell Fundació

mitjans patrocinadors

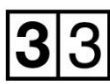
LA VANGUARDIA

TimeOut
BARCELONA

mitjans col·laboradors

CATALUNYA RÀDIO

amb el suport de

entitats col·laboradores

LLL institut ramon llull

convenis de col·laboració amb

